

Čet, 5-02-2015, 21:37:04

Naslovnica \ **Izdvojeno** \ Naše teme \ **Pitali smo**

Tweet 0

Komentirajte**Radio i TV****Poveznice****Snalaženje**

Svi članci na Portalu su smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na vrhu stranice. Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko Googlea uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 483 gostiju i nema članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me **Prijava**

- Zaboravili ste lozinku?
- Zaboravili ste korisničko ime?

O presudi Međunarodnog suda pravde

Objavljeno Četvrtak, 05 veljače 2015 19:00

1 komentar

216K+

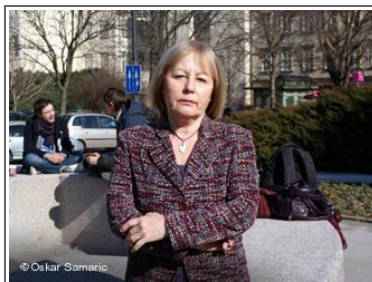
Komentari presude Međunarodnog suda pravde

Presudu Međunarodnog suda pravde u Haagu kojom je odbijena Hrvatska tužba i srbijanska protutužba, njene pravne, političke i psihološke posljedice za Hrvatsku i hrvatsko-srbijanske odnose, za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: Marija Slišković, Đuro Vidmarović, Mate Knezović, Damir Borovčak, Miljenko Stojić i Željko Cvrtila.

Marija Slišković: Nitko ne može biti zadovoljan presudom

Nitko ne može biti zadovoljan s presudom koja je izrekla da nitko nije kriv za zločine, silovanja, logore, razaranja, pljačke, istjerivanja, etničko čišćenje vojno okupiranog hrvatskog teritorija. Kažu da trebamo biti zadovoljni da je ipak izrečeno da je Srbija agresor. Dakle, Srbija je agresor, ali to što je agresor počinio nije za kaznu, nego samo za konstataciju. Do ove točke je došlo političko, a ne pravno promišljanje i nije ga moguće logično razumjeti. Meni ne.

Je li problem u našem emotivnom sagledavanju? Svakako mislim da nije. Imamo mi, ali i sudište dokaze činjeničnog stanja od ulaska tenkova s teritorija Srbija do "Slobo šalji nam salate, bit će mesa klat ćemo Hrvate". Strašno za čuti, ali i za vidjeti jer smo to klanje i ubijanje vidjeli na mnogim filmskim zapisima. Jedna od žrtava svjedoči "niste krivi, niste nam ništa napravili, ali ste Hrvati". To sve govori. Istrebujemo, silujemo jer ste Hrvati. Naravno stradavali su tada i ostali ne-Srbi. Nije li to čišćenje i pripremanje samo za jednu etičku skupinu osvajača? Nije li to genocid?

© Oskar Samarić

Od izricanja presude u okupljenoj grupi žrtava silovanja u toj neosuđenoj agresiji imamo velikih problema. Žrtve su doživjele bolnu nepravdu. U grupi su osobe koje su osim vlastitog stradanja doživjele ubijanje i odvođenje najbližih članova obitelji. U samo jednoj obitelji ubijeno je sedamnaest članova. To je zatiranje obitelji, naroda, a što je to ako nije genocid.

Bojim se da ovakav sudski ishod namjeran ili ne ne dozvoljava završetak rata. Žrtve toliko godina upravo čekaju pravdu koja bi im bila kakva takva zadovoljština. Ovakva presuda svakako ostavlja dojam podijeljene krivnje. Tko to može prihvatiti? Nadam se da ovakvi ishodi ne služe za mogućnosti poticanja budućih ratova. Ako je to svrha, opet će se ovaj prostor braniti, kao i 1991. g.

Hrvatska mora procesuirati ratne zločince, dati status žrtvama, tražiti od zemlje agresora, a to je evo izrečeno Srbija plaćanje svih šteta počinjenih u vrijeme agresije i pretenzija na hrvatski teritorij, a to je sud ustvrdio. Koliko će naše institucije i s kojim interesom to provoditi svakako ovisi o političkoj opciji vlasti. Znamo da je ovdje preveliki broj sudionika u političkom odlučivanju još uvijek nesvjestan da je Hrvatska samostalna i da nije pripadnica bivših zemalja koje su činile Jugoslaviju.

Koji to problem oni nose nije mi jasno jer su se svi okrenuli sebi i svojim novostvorenim samostalnim državama. Imam dojam da poneki stoje jednom nogom u Hrvatskoj, a drugom u zraku i čekaju da je spuste na drugi teritorij. To je opasno jer to pokazuje pretenzije na tuđi teritorij i vrijeme im je da stanu s obadjevine noge na teritorij koji imaju ili naravno izaberu drugi.

Biranjem ljudi s obadjevine noge na prostorima samostalne države Hrvatske imat ćemo šansu izboriti se za potpuno i ispravno djelovanje državnih institucija u zaštiti naroda i zemlje. Tu svakako mislim na provedbu svih radnji za okončanje posljedica rata, kažnjavanje zločina, pravo žrtava, smiraj odvedenih, naplatu ratne štete. Ispunjenjem svih tih uspostavljenih pravnih normi imamo šanse pokrenuti budućnost zemlji i narodu. Za taj korak moramo se svi izboriti jer nam je to obveza prema svim žrtvama za slobodu. Oni su vjerovali u one koji ostaju.

Đuro Vidmarović: Na tragu podijeljene krivnje**Rješenja**

Uvijek je važno u ovakvim situacijama koje bolno pogađaju sve nas sabrati razum i tražiti rješenja. Naša odluka je intenzivno prikupljati svjedočenja o ratnim zločinima, oni ne zastarijevaju i poticati državne institucije na aktivan rad. Mi znamo da Hrvatska mora procesuirati ratne zločince, dati status žrtvama, tražiti od zemlje agresora, a to je evo izrečeno Srbija plaćanje svih šteta počinjenih u vrijeme agresije i pretenzija na hrvatski teritorij, a to je sud ustvrdio. Koliko će naše institucije i s kojim interesom to provoditi svakako ovisi o političkoj opciji vlasti.

Tweet 0

[puna širina]

Preporučite članke**Podržite članke jednim klikom!**

Facebook, Tweet, Google+, LinkedIn, Pinterest

Preporučite portal i naš forum svojim prijateljima i poznicima kako bi i oni znali za komentare, reportaže, razgovore i vijesti koje ovdje objavujemo.

Kolumne

Presuda Međunarodnog suda pravde (od sada MSP) osobno me nije iznenadila, zbog toga što sam bio (i ostao) uvjeren kako su svi međunarodni Tribunali ovisni o političkim silnicima koje dolaze od snažnih Država. Te Države preko takvih Tribunalu ostvaruju, ili štite svoje političke, vojne i gospodarske interese. Tako se zbilo i ovog puta. MSP je odbio i hrvatski i srbijansku tužbu, šaljući time snažnu poruku Vladama i narodima u Hrvatskoj i Srbiji. Nastojanje da se srpsko-crnogorska agresija na Hrvatsku i BiH svede na građanski rat, te krivnja podijeli između „sukobljenih“ strana, traje već duže vrijeme i nama je znano iz kojih svjetskih središta dolazi i tko su eksponenti tih središta u RH.

Presuda MSP-a jeu Srbiji izazvala oduševljenje, veće nego što bi smo to očekivali, obzirom na povijesne činjenice. Službeni Beograd, što znači velikosrpski i šovinistički, može biti obradovan s pravom, jer je sada na najvišoj razini, premda krvav i okrutan agresor, oslobođen krivnje za stvarano učinjen genocid u Hrvatskoj. Takva im presuda daje širi manevarski prostor za nastup na međunarodnoj političkoj sceni, a poslužiti će unutarnjoj homogenizaciji i stabilizaciji njihove Vlade i državnog poglavara, a to su ljudi što su neposredno, kao dijelovi srbijanskih paravojnih postrojbi, bili dio genocidnih postrojbi koje su činile zlo nad Hrvatim u Hrvatskoj.

Vlasti u Srbiji će sada promičbeno još snažnije djelovati na svim razinama političke, prosvjetne i kulturne politike, kako bi isvome narodu i europskoj javnosti podastrijele novi dokaz kako Srbija nije bila agresor, jer nije bila tada međunarodno-pravni subjekt, što znači da ne odgovara za zločine bivše JNA. Naravno, izostanak presude za genocid ne znači negiranje strašnih zločina koje su činile u Hrvatskoj regularne i iregularne vojne snage pod jedinstvenim zapovjedništvom KOS-a, Generalštaba JNA i Slobodana Miloševića. No, mediji će to poistovjetiti i prešućivanje genocida proglasiti kao negiranje raznih zločina.

Srpski će narod, sa zadovoljstvom, biti uvjeren kako Srbi nikakve zločine nisu činile, već je to izmišljotina „ustaša“. Vjerojatno će oživjeti i njihovu istinu o ustašama i Kurdina koji su palili gume u Dubrovniku, kako bi mogli optužiti JNA za bombardiranje Grada. Slušao sam izjave njihovih čelnika dane neposredno nakon presude MSP-a i jasno mi je koje će poteze vući u budućnosti. Srpska katarza o kojoj se govorilo u Hrvatskoj, kao neophodnosti ako se žele u budućnosti uspostaviti normalni hrvatsko-srpski odnosi, u ovom je trenutku vrlo daleko.

Naravno, budimo iskreni, Beogradu se isplatilo lukavo političko laviranje između Rusije i Zapada. U širem geopolitičkom kontekstu, stvar je još jasnija: ukoliko Putin slomi Ukrajinu i okupira njezine južne zemlje te se poveže s ruskom terorističkom paradržavom Transdnjestrjom, čime pada i Moldavija, tresti će se Rumunjska i Bugarska, a Grčka je zrela za političko vezivanje kroz financijsku transfuziju iz Moskve, Srbija će postati izuzetno važan čimbenik u prostoru od Kišinjeva i Tirasopolja do Atene. Stoga ostavimo, bar kao mogućnost da je EU diplomacija i zbog ovakvog mogućeg scenarija ovom presudom Beogradu ostavila otvorena vrata za pregovore, ali im je i honorirala gubitak Kosova.

U Hrvatskoj je presuda MSP-a izazvala opravdano razočaranje u narodu, poglavito u mjestima u kojima su srpske snage činile genocid, ali, što je znakovito, ne i kod Predsjednika, Premijera i Ministrica vanjskih poslova. Zašto? Zbog toga što je optužba koju je sastavio 1999. prof. dr. Zvonimir Šeparović, nakon dolaska na vlast lijevih političara 2000., doživjela preinake.

Tim

Hrvatski je ekspertni pravnički tim, koji su činili stručnjaci, npr. akademik Damaška, zamijenjeni nepoznatim ljudima i ženama. Sudac koji je čitao presudu javno je obznanio kako je hrvatska strana postupala amaterski i neozbiljno, šaljući čak dokumente o svjedočenju, bez potpisa svjedoka. Ti ljudi nisu toliko blesavi pa da nisu znali kako službeni dokumenti u ovako važnoj tužbi izgledaju. Realno je pretpostaviti kako je to činjeno namjerno. Ako je tome tako, uz dodataka međunarodne i geopolitičke konstelacije, te snagu silnica mentora naše Vlade, zbog čega bi se čudili presudi koja ide na štetu Hrvata, ali i povijesne istine?

Hrvatski je ekspertni pravnički tim, koji su činili stručnjaci, npr. akademik Damaška, zamijenjeni nepoznatim ljudima i ženama. Sudac koji je čitao presudu javno je obznanio kako je hrvatska strana postupala amaterski i neozbiljno, šaljući čak dokumente o svjedočenju, bez potpisa svjedoka. Ti ljudi nisu toliko blesavi pa da nisu znali kako službeni dokumenti u ovako važnoj tužbi izgledaju. Realno je pretpostaviti kako je to činjeno namjerno. Ako je tome tako, uz dodataka međunarodne i geopolitičke konstelacije, te snagu silnica mentora naše Vlade, zbog čega bi se čudili presudi koja ide na štetu Hrvata, ali i povijesne istine?

Osim toga, a to je bitno, državni oglašar i rečena Ministrica bili su zagovaratelji povlačenja tužbe. Oni je stoga, što je razumljivo, nisu zastupali energično, srčano i s domoljubnim žarom, već labavo: kakbu, bu. Srbijanski veleposlanik Cvjetičanin u svojim memoarima otvoreno piše o kontaktima koje je icognito imao s dr. Josipovićem, kao članom hrvatskog ekspertnog tima. Sapientni sat.

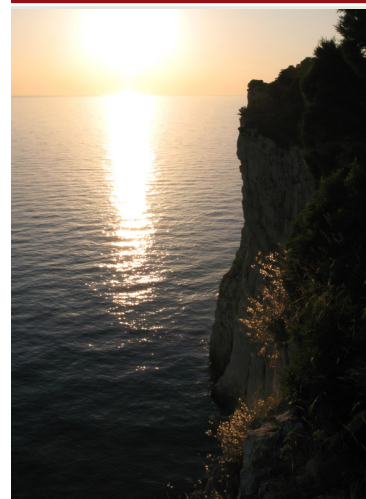
No, osim što je ovakva presuda psihološki pogodila mnoge naše ljude i obnovila im sumnje u međunarodnu pravdu, ovakva presuda Hrvatskoj je, objektivno, donijela nekoliko važnih čimbenika. Kao prvo, neutralizirala je zlonamjerne tendencije pretvaranja Domovinskog oslobodilačkog vrata u građanski, drugo, potvrdila je srbijansku agresiju na RH i ratne zločine srbijanskih vojnih postrojbi nad civilnim pučanstvom, zatim urbocid i kulturocid. Treće, sve zle lamentacije o Oluji kao hrvatskom zločinačkom pothvatu s ciljem dislociranja Srba iz terorističkih paradržava, definitivno možemo popljuvati.

Sada treba mudro, sveobuhvatno i vrlo djelatno iskoristiti ove činjenice i koristiti ih u povijesnim interpretacijama, u odgovorno-obrazovnoj vertikali i ne međunarodnoj političkoj sceni. No, bojim se da sadašnje ministricice vanjskih poslova i kulture, te ministar obrane, pravde i branitelja, uključujući i predsjednika Vlade, neće za ovo imati kapaciteta, ali, na žalost, niti interesa. Za ministra kulture i znanosti trebalo bi pod hitno imenovati dr. sc. Antu Nazora, a za ministra vanjskih poslova Andreja Plenkovića, na mjesto generalnog direktora HRT-a Mariju Peakić-Mikuljan, a za direktora HINE Tihomira Dujmovića. Da je pameti ondje gdje je nema! Ali, počelo je, počelo je!

Mate Knezović: Ova presuda svakako daje drugu priliku srpskom ekspanzionizmu

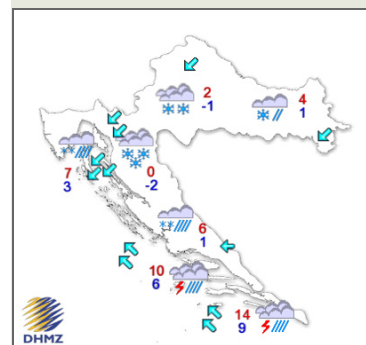
Ništa novo pod suncem, rekao bi propovjednik. Međunarodni sud pravde i nije pokazao da je pravedan. Hrvati

Lijepa Naša

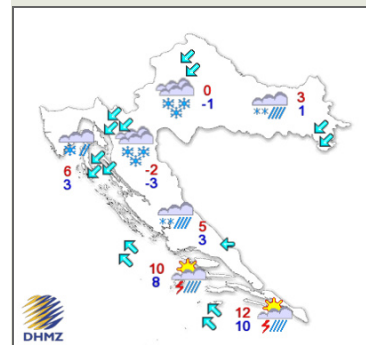

Prognoza

Hrvatska danas

Hrvatska sutra

Prognoza za pomorce

u zemlji i prema vani ostaju na istim pozicijama - ni vrit ni mimo, rekao bi narod. Naime, oni koji su bili za povlačenje tužbe sada su zadovoljni, ta njima su svi jednako krivi. Unutarhrvatski prijevori i sukobljavanja mogu se nastaviti barem istim intenzitetom. Srbija je dobila "priliku" za popravni.

uništavanja vjerskih objekata ... Čovjek bi rekao da se Srbi nisu dovoljno potrudili da toga bude u dovoljnim količinama.

Ova presuda svakako daje drugu priliku srpskom ekspanzionizmu da u nekoj drugoj prilici visoku ljestvicu genocidnosti, kakvu je postavio Međunarodni sud pravde, uspije preskočiti. E, samo nije poznato hoće li nakon takvog preskakanja imati tko ukazati na to preskakanje i podići tužbu za takav preskočeni "visoki standard".

Odnosi

Hrvatsko-srbijanski odnosi ne mogu i neće biti normalizirani sve dok u Hrvatskoj ne bude poražena pro srbijanska struja, odnosno struja koju utjelovljuju pravni i duhovni nasljednici Komunističke partije i velikosrpske ideologije. To je prvi korak koji se mora dogoditi u procesu normalizacije. Drugi korak je sređivanje hrvatsko-srpskih odnosa na temelju interesa tih naroda. Kod tog sređivanja rušenje povijesne srbijanske mitologije bit će strahovit prasak unutar srbijanskog društva. Hrvati konačno moraju početi postupati kao subjekt.

Sudu nije dvojbeno ni da se Srbija htjela malo proširiti. Nije im sporno ni to da je sve vođeno iz Beograda. Nije im sporno ni da je napravljena šteta u tom "bratskom" pohodu. Ipak sud ne smatra da Hrvatskoj treba dosuditi ratnu odštetu. Sud zna da je Srbija otela naše kulturno blago, no ne smatra da je trebao presuditi da se vrati. Valjda su trebali premjestiti dubrovačke zidine negdje u Šumadiju pa da joj se naloži da to vrati. Istovremeno brljanje suda oko Oluje je uistinu bijedno i daje materijal Srbiji da u cijelosti nastavi svoju priču potpuno nesmetano.

Koliko je bilo opstrukcije u Hrvatskoj dobro smo i prošli. Hrvati moraju provjetriti Hrvatsku pa će lako svježji vjetar doći i u međunarodne institucije. Hrvatsko-srbijanski odnosi ne mogu i neće biti normalizirani sve dok u Hrvatskoj ne bude poražena pro srbijanska struja, odnosno struja koju utjelovljuju pravni i duhovni nasljednici Komunističke partije i velikosrpske ideologije. To je prvi korak koji se mora dogoditi u procesu normalizacije. Drugi korak je sređivanje hrvatsko-srpskih odnosa na temelju interesa tih naroda. Kod tog sređivanja rušenje povijesne srbijanske mitologije bit će strahovit prasak unutar srbijanskog društva. Hrvati konačno moraju početi postupati kao subjekt. To je najbolji lijek za naše odnose sa svim susjedima a ne samo sa Srbijom.

Damir Borovčak: Peta kolona učinila sve da tužba ne uspije

Za početak vrijedi pogledati u riječnik što stoji pod pojmom genocid: Zločin uperen protiv čitave nacije, istrebljenje naroda, zločin s namjerom da se djelomično ili potpuno uništi narodne, vjerske, rasne ili etičke skupine naroda. U slučaju agresije Srbije na Hrvatsku sve okolnosti o genocidu ukazuju na Vukovar, Tovarnik, Lovas, Sotin, Škabrnju, Bačin, Kostrice, Joševicu..., više od 145 masovnih grobnica širom Hrvatske, sveukupno preko 15.000 poubijanih Hrvata, egzodus s hrvatskih etničkih prostora Vojvodine, Srijema, Istočne Slavonije,

Posavine, Sjeverne Bosne, Dalmacije, Like, Banovine..., još uvijek oko tisuću nestalih.

Uništeno je oko devet stotina sakralnih objekata, uništena su groblja, promijenjeni nazivi mjesta, nametnuta ćirilica, preživjeli i zarobljeni odvedeni u logore... Na okupiranom području Republike Hrvatske izvršene su masovne likvidacije civilnog pučanstva, sprovedeni su progoni svih nesprijskih nacionalnosti, uništavane su hrvatske kulturne i vjerske vrijednosti, kako bi se zbrisao svaki etnički trag. I to za Međunarodni sud nije bio genocid? Što je onda genocid nad jednim narodom?

Hrvatska je imala priliku dokazati optužbu za genocid koju nije iskoristila. Zašto? Zato jer na vrhu vlasti već 15 godina ima petu kolonu, koja je učinila sve kako tužba podignuta prije njihove vladavine ne bi bila uspješna. Tužba je bila dobro sastavljena po tadašnjem ministru pravosuđa prof. dr. Zvonimiru Šeparoviću, ali je u 15 godina od petokolonaša preinačavana, prekrajana, osporavana, izbjegavana, izbačeni su neki dijelovi protiv kojih je prof. Šeparović javno prosvjedovao...

Prekrajanje

Hrvatska je imala priliku dokazati optužbu za genocid koju nije iskoristila. Zašto? Zato jer na vrhu vlasti već 15 godina ima petu kolonu, koja je učinila sve kako tužba podignuta prije njihove vladavine ne bi bila uspješna. Tužba je bila dobro sastavljena po tadašnjem ministru pravosuđa prof. dr.

Također, hrvatska je vlast u svim mandatima dopuštala da se nametne međunarodnim institucijama pravde jedan Savo Štrbac sa svojim lažima, kojega je trebalo optužiti, podići međunarodnu tjeralicu zbog njegove zločinačke odgovornosti u sastavu velikosrpske pobunjeničke paravlasti te svim sredstvima osporavati sva njegova podmetanja. Da su tužbu i sve kasnije poteze prema Međunarodnom sudu vodili pravni stručnjaci Zvonimir Šeparović, Mirjan Damaška, Luka Mišetić i njima slični, uvjeren sam da bi presuda bila povoljnija za Hrvatsku.

Najbolji opis gubitka tužbe dao je prof. dr. Zdravko Tomac s izjavom: "Da državno vodstvo nije radilo protiv tužbe, da ju nisu

Zvonimir Šeparoviću, ali je u 15 godina od petokolonaša preinačavana, prekrajana, osporavana, izbjegavana, izbačeni su neki dijelovi protiv kojih je prof. Šeparović javno prosvjedovao...

omalovažavali, onda bi tu tužbu i dobili". Prof. Zvonimir Šeparović, bivši ministar pravosuđa inicijator i autor izvorne tužbe zaključio je da su u ovom slučaju Stjepan Mesić, Vesna Pusić, Milorad Pupovac i Ivo Josipović veleizdajnici, što je Hrvatsko nacionalno etičko sudište već i dokazalo. A posljedice? Treba uočiti izjavu predsjednika Srbije Tomislava Nikolića, četničkog vojvode, dok mu u zaleđu stoji Milorad Dodik, kao tzv. predsjednik paradržave tzv. republike srpske, na području gdje su Hrvati totalno genocidno očišćeni. Nikolić je uspio podvaliti "da je istorija pokazala razmere stradanja srpskog naroda na prostoru Hrvatske u Prvom i Drugom svjetskom ratu...", a Dodig je nadovezao kako su Srbi najviše genocidno stradali u posljednjem ratu.

Izvrtnje povijesnih činjenica, ukazuje da se srpska politika nikada ne će promijeniti, ona ostaje ista: laži, laži i laži... nešto će ostati. Ova presuda Međunarodnog suda takvom nepopravljivom srpskom ponašanju ide u prilog. Srbija nije osuđena za genocid, pa u nekoj budućoj prilici Srbi mogu pokušati ponovno nekažnjeno ubijati, klati i otimati hrvatske etničke prostore. Naravno, po logici takve međunarodne pravde nikada ne ćemo doživjeti ni ratnu odštetu za posljednja ratna razaranja u Hrvatskoj.

Miljenko Stojić: Odbaciti jugonostalgiju

Ovo je još jedna u nizu salamskih međunarodnih odluka glede Hrvatske. Genocidnih radnji je bilo, ali nije bilo namjere. Nečuveno. Ali što je tu je. Idemo dalje znajući da nismo mi ti koji su činili te genocidne radnje, niti kao narod neke druge zločine. To što su pojedinci prekoračili ponekada dopustivi prag, neka je druga priča.

U svemu ovome najviše mi je žao žrtava diljem Hrvatske. Po izrečenom pravorijeku nije ih bilo dovoljno da se sve to proglasi genocidom. Kao da jedna žrtva nije previše! Napadač je došao s druge strane granice i razasuo svoje zlo. Da je znao u sebi zatimiti taj rušilački nagon, sve bi bilo drukčije. Danas bismo mogli govoriti o dobroj zajedničkoj prošlosti, o dobrim susjedskim odnosima kao njihovim plodom. Ovako imamo nastavak istog zlosilja. Napadači se nisu pokajali,

odrekli svoga zla, učvršćeni su u uvjerenju da su imali pravo. I opet će istim putem, ako im se pruži prilika. Tako mi to nazivamo, a razni po svijetu to nazivaju doprinosom međusobnom pomirenju. Ma to je jednostavno nemoguće. Pomirenje se gradi na istini i kajanju, a ne na izjednačavanju krivca i žrtve.

Različiti komentatori već primjećuju, a i još će primjećivati, različite stvari s kojima možemo biti zadovoljni. Unatoč politikanstvu suci su nastojali sačuvati svoj dignitet pa dosta toga nisu mogli prekriti. Meni u svemu ovome u oči upada jedna stvar kao sržina. Jugoslovenstvo. Vojska koja se nazivala JNA i koja je nosila petokrake na svojim kapama bila je predvodnik i onaj okidač koji je Srbe s obje strane granice gurnuo u razaranja i ubijanje na hrvatskom tlu. I što je toga jugoslovenstva bilo više, zlo je bilo veće. Nešto slično primjećuje se i u trenutnim komentarima. Tamo gdje nema jugonostalgije iskaz je pravičniji i pun suosjećanja prema žrtvama, tamo gdje je ima iskaz je salamski kao u presudi i sve ciničniji i ciničniji.

Zbog toga ako i Hrvati i Srbi, unatoč svemu, u budućnosti žele doći do normalnih odnosa moraju što prije od sebe odbaciti jugonostalgiju. Postoje dvije države koje najprije moraju uvažavati sebe, da bi mogle uvažavati druge. Ali kad to hoćete spojiti u jedno, zajedno s drugim prostorima, kako ne će doći do zla? Učinimo sve da bolja vremena svanu što prije, ali na istini i pravdi, a ne na trulim kompromisima koji nas zavodnički vode u propast.

Željko Cvrtila: Ovakvom presudom Sud pristaje na takvo izvrtnje činjenica

Kao branitelj nikako se ne mogu složiti s presudom Međunarodnog suda (ne) pravde, koja je očito išla opet za izjednačavanjem krivnje. Sud kaže da je bilo zločina i genocidnih dijela, ali da s nije uspjela utvrditi genocidna namjera Srbije prema Hrvatima i Hrvatskoj. Takva je zaključak potpuno krivi. U obrazloženju se opisuju genocida, a u zaključku se on negira. Sasvim je jasno da je Srbija pravni sljednik Jugoslavije. Ona je preuzela cijelu JNA i sve njezine resurse, ali ne bi preuzela odgovornost za zlodjela koje je JNA počinila.

Ovakvom presudom Sud pristaje na takvo izvrtnje činjenica. Genocidna namjera se svakako jednostavno može utvrditi brojem i obimom zločina koji se čini na nekome području, kao i zacrtanim planom okupacije trećina Hrvatske, a koji planovi jasno postoje još od prije 90. godine, a brojnost zločina je još vidljivija. To također sud nije uzeo u obzir. Sud navodi da Hrvatska nije uspjela dokazati kontrolu odluka i postupaka JNA i četnika prilikom činjenja zločina na području Hrvatske. Upravo je to dio koji mislim da treba najviše percipirati.

Taj dio (unatoč po meni krive odluke Suda) je krivica svih hrvatskih vlada od momenta podnošenja tužbe. Politika se nije pobrinula da se prikupe, znamim i neznamim kanalima dovoljno dokaza kako se Sudu ne bi ostavilo prostora oslanjanje se na nedovoljnost dokaza. Tu se postavlja pitanje kako smo mogli tužbu temeljiti na policijskim izvješćima, od kojih su neka bila i ne potpisana. Je li to ozbiljan rad. To je propust Pravnog tima, ali oni su samo posložili dokaze koje su imali na raspolaganju. Ostalo je trebala odraditi politika koja je moral oformiti poseban tim istražitelja kao potpora Pravnom timu i koji bi po njihovim zahtjevima prikupili sve relevantne dokaze i povezali tadašnji politički i vojni vrh Srbije sa zločinima u Hrvatskoj.

I u ovom slučaju je došlo do ignoriranja istražiteljskog i sigurnosno obavještajnog znanja, bez kojeg se ne vodi niti jedna ozbiljan tužba, a kamoli ovakva koja piše povijest jedne države i koja nas u konačnosti može koštati reparacije ratne štete koja se procjenjuje na oko 30 milijardi eura. Drugo što je hrvatska vlast pogriješila je, opet ne

Jugoslovenstvo

Vojska koja se nazivala JNA i koja je nosila petokrake na svojim kapama bila je predvodnik i onaj okidač koji je Srbe s obje strane granice gurnuo u razaranja i ubijanje na hrvatskom tlu. I što je toga jugoslovenstva bilo više, zlo je bilo veće. Nešto slično primjećuje se i u trenutnim komentarima. Tamo gdje nema jugonostalgije iskaz je pravičniji i pun suosjećanja prema žrtvama, tamo gdje je ima iskaz je salamski kao u presudi i sve ciničniji i ciničniji.

Opstrukcije

Ne možemo ne sumnjati da je opstrukcija u obliku ne progona agresorskih zločina i ne istraživanja povezanosti tadašnjeg političkog i vojnog vrha Srbije, provedena kroz

provođenje istraga i nakon toga procesuiranja ratnih zločina na području Hrvatske. Mi smo unazad 15 godina trebali imati minimalno tisuću

osuda za vojnike i zapovjednike agresora zbog niza zločina koja su počinjeni, od masovnih grobnica, silovanja žena, granatiranja civilnih gradova i sela, te rušenja sakralnih objekata.

Da smo proveli ta istraživanja i donijeli presude, to bi bio doličan dokazni materijal za Međunarodni sud pravde koji onda ne bi mogao ignorirati takve dokaze i presude. Akcija za bolju Hrvatsku, unazad nekoliko godina proziva i HDZ i SDP na procesuiranje zločina agresora, no oni se uglavnom bave progonom hrvatskih branitelja i generala. Oni sada govore kako su ne zadovoljni s takvom presudom, od kuda im obraz za takve izjave kad su petnaest godina po tom pitanju spavali, a njihovi pojedinci čak i opstruirali. Ministar Milijenić se sada sjetio da bi progono vrh JNA, a u tri godine vlasti njegove političke opcije, to su mogli barem tri puta provesti, da je naravno bilo političke volje. Da zaključim, Međunarodni sud pravde nije donio dobru presudu, no dosadašnje hrvatske HDZ-SDP vlade su mu, svojim svjesnim ne činjenjem, jako olakšale donošenje takve odluke.

Ne možemo ne sumnjati da je opstrukcija u obliku ne progona agresorskih zločina i ne istraživanja povezanosti tadašnjeg političkog i vojnog vrha Srbije, provedena kroz hrvatski pravosudni i sigurnosni sustav, bila namjerna i planirana s ciljem oslobođenja Srbije bilo kave krivnje i odgovornosti. Akcija za bolju Hrvatsku, se nikada neće pomiriti s takvom situacijom. I dalje ćemo insistirati na procesuiranju zločina i zatvaranju zločinaca, pronalasku nestalih i reparaciji ratne štete. Dok se ta pitanja ne riješe, Hrvatska ne smije dozvoliti ulazak Srbiji u EU.

hrvatski pravosudni i sigurnosni sustav, bila namjerna i planirana s ciljem oslobođenja Srbije bilo kave krivnje i odgovornosti. Akcija za bolju Hrvatsku, se nikada neće pomiriti s takvom situacijom. I dalje ćemo insistirati na procesuiranju zločina i zatvaranju zločinaca, pronalasku nestalih i reparaciji ratne štete. Dok se ta pitanja ne riješe, Hrvatska ne smije dozvoliti ulazak Srbiji u EU.

Davor Dijanović

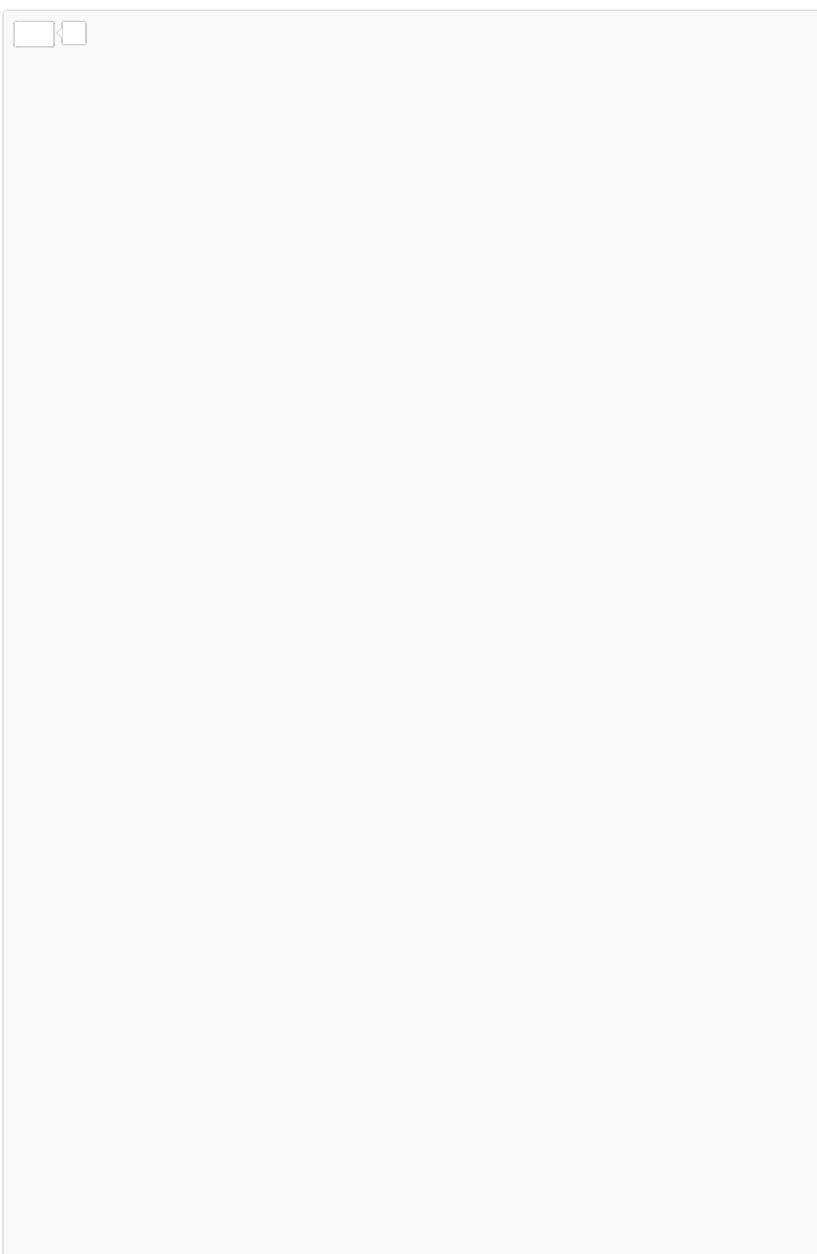
216K+

48

Share

Share

Pin it

[back to top](#)

